

Arrest

nr. 209 135 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 september 2009, verklaart er zich op 14 september 2009 een eerste keer vluchteling.

1.2. Op 15 december 2009 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 44 393 van 31 mei 2010 wegens laattijdigheid.

1.3. Op 4 juni 2014 verklaart verzoeker zich een tweede keer vluchteling.

1.4. Op 13 juni 2014 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 126 564 van 2 juli 2014 daar de Raad de commissaris-generaal bijtrad in diens oordeel dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

1.5. Op 14 juli 2014 verklaart verzoeker zich een derde keer vluchteling.

1.2. Op 12 februari 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 februari 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Rashakai, Nowshera, Khyber Pakhtunkwa. Op 14 september 2009 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde een vrees te kennen voor de Taliban en voor de Pakistaanse autoriteiten. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: school- en werkattesten, brieven en identiteitskaarten van vooraanstaanden, dreigbrieven en uw eigen identiteitskaart.

Op 16 december 2009 nam het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de Taliban en voor de autoriteiten, bovendien werd er getwijfeld aan de authenticiteit van de door u neergelegde documenten. U ging hiertegen in beroep, maar op 31 mei 2010 werd uw beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U tekende beroep aan bij de Raad van State (RvS) maar op 16 juli 2010 werd uw beroep verworpen.

Op 5 maart 2014 werd u betrapt bij zwartwerk. U werd opgesloten in een gesloten centrum met een voorziene repatriëring op 6 juni 2014. Op 4 juni 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar de algemene situatie in uw regio van herkomst. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een brief van uw advocaat met verwijzingen naar verschillende rapporten voor.

Op 13/06/2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U tekende beroep aan maar dit beroep werd door de RvV verworpen op 02/07/2014.

Op 14/07/2014 diende u een derde asielaanvraag in. Op 15 juli 2014 was een repatriëring voorzien. U verwees hierbij naar bovenstaande elementen. Ook verklaarde u een vrees voor vervolging te kennen indien u gedwongen gerepatriëerd zou worden. Tevens zou u psychische problemen hebben. U legde enkele psychologische- medische attesten neer. Daarnaast legde u volgende documenten neer: een nota van uw advocaat, een advies van het BCHV, een attest van BIRDS, een krant, een nota, een rapport en een attest van een dorpsoudste. Het CGVS plande een voorafgaand gehoor op 22/07/2014. Op 28/07/2014 nam het CGVS hierop een beslissing tot inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). In de jaren hierna stuurde u geregeld een nieuw medisch attest waaruit bleek dat u voor een bepaalde periode niet hoorbaar zou zijn. Rekening houdend met de data op deze medische attesten probeerde het CGVS u geregeld op te roepen. Zo werd u uitgenodigd op 25/03/2015, 08/12/2015, 09/02/2016 en 29/11/2017. Volgens de medische attesten in uw dossier was u niet hoorbaar gedurende volgende periodes: op 31/07/2014 werd u gehospitaliseerd en u was niet- hoorbaar tot 15/11/2014. Hierna was u gedurende volgende periodes niet- hoorbaar: 16/11/2014 tem 28/02/2015, 25/02/2015 tem 30/06/2015, 18/05/2015 tem 31/08/2015, 16/11/2015 tem 07/01/2016, 07/01/2016 tem 31/07/2016, 11/07/2016 tem 20/10/2016, 13/10/2016 tem 26/01/2017, 26/01/2017 tem 05/05/2017, 03/05/2017 tem 03/08/2017, 01/08/2017 tem 30/10/2017, 30/10/2017 tem 17/01/2018. U stuurde een bundel met volgende documenten: een samenvatting, een rapport van meneer L. (met kopie van zijn paspoort en kopies van enkele delen van diens rapporten), een brief van het UNHCR, rapporten, krantenartikels, een brief van M.V.H., een brief van CIRE dd. 23/07/2014. Later stuurde u een volgend doktersbriefje voor de periode 17/01/2018- 30/04/2018.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden

van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat uw asielaanvraag in het verleden reeds een eerste maal geweigerd werd door het CGVS, daar er duidelijk getwijfeld kon worden aan de oprechtheid van uw verklaringen. U tekende beroep aan, maar de RvV volgde de beslissing van het CGVS. Tenslotte heeft de Raad van State uw beroep verworpen. De beoordeling van uw initiële vrees staat dan ook vast.

Bijna vier jaren na uw eerste asielaanvraag diende u een tweede asielaanvraag in en dit pas nadat u in een gesloten centrum werd geplaatst en nadat u geconfronteerd werd met een mogelijke repatriëring. Deze laattijdigheid ondermijnt verder uw nood aan internationale bescherming. Daar u zich bij uw tweede asielaanvraag opnieuw beriep op hetzelfde relaas dat enkele jaren voordien als ongeloofwaardig werd bevonden, zonder dat u hierbij aangaf waar het CGVS het bij het verkeerde eind had in het verleden, leidde dan ook deze tweede asielaanvraag tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, een beslissing die opnieuw bevestigd werd in beroep.

Opnieuw werd u geconfronteerd met een mogelijke repatriëring en opnieuw probeerde u deze te voorkomen door het indienen van een derde asielaanvraag. Mede uit het schrijven van uw advocaat en Ciré blijkt dat u geen antwoord gaf op de u gestelde vragen. Dit opvallend gebrek aan medewerking breekt verder de oprechtheid van uw asielaanvraag die eerder lijkt ingegeven te worden om een repatriëring te voorkomen dan wegens een oprechte vrees voor vervolging, af.

Na uw vrijlating uit het gesloten centrum probeerde het CGVS u meermaals op te roepen voor een gehoor. U stuurde steeds doktersbriefjes waaruit bleek dat u in die periode niet hoorbaar was. Na het aflopen van deze periode probeerde het CGVS u nogmaals op te roepen, maar u stuurde steeds opnieuw een doktersbriefje. Uiteindelijk geeft u aan dat u wenst dat uw dossier schriftelijk behandeld wordt.

Hieraan gevolg gevend, kan het CGVS enkel oordelen op basis van de elementen aanwezig in het dossier.

Wat betreft uw initiële vrees voor de Taliban, dient gewezen te worden op de vaststelling gemaakt tijdens uw eerste twee asielaanvragen. Er kon toen geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. In het kader van uw derde asielaanvraag kan enkel vastgesteld worden dat u deze vrees nog steeds niet aannemelijk weet te maken. U legt immers geen enkel nieuw element neer, noch legt u enige nieuwe verklaring af, die uw beweerde vrees voor de Taliban wel aannemelijk zou maken.

Tijdens uw derde asielaanvraag legde u wel verschillende elementen (rapporten, artikels,...) voor die verwijzen naar uw eerste asielaanvraag. Echter werd over al deze elementen reeds een beslissing genomen door het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze beslissing werd later bevestigd door de RvV en de RvS. Deze argumenten staan dus vast en uw herformulering hiervan voegt geen nieuw element toe aan uw asiëldossier.

U legt een krantenartikel voor waaruit zou moeten blijken dat uw huis met handgranaten werd aangevallen. Tevens wordt in dit artikel beweerd dat u vermist bent. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat dit artikel daadwerkelijk in deze krant verschenen is. Dit is echter onvoldoende om te beweren dat de inhoud van het artikel ook strookt met de realiteit. Uiteindelijk blijkt uit toegevoegde informatie niet enkel dat elk soort document in Pakistan vervalst kan worden, maar tevens blijkt dat ook kranten hier het slachtoffer van kunnen zijn, waarbij er artikels tegen betaling geschreven worden zonder dat de waarachtigheid van de inhoud nagegaan wordt. Dat uw artikel hier meer dan waarschijnlijk onder valt, blijkt ook uit de vaststelling dat het gebruikte Engels in dit artikel van een zeer slechte kwaliteit is, wat toch opvallend is voor een Engelstalige krant. Bovendien heeft het artikel een duidelijk gesolliciteerd karakter. Het herhaalt immers uitvoeriger uw persoonlijke asielrelaas, dan dat het ingaat op de eigenlijke gebeurtenis zelf, zijnde de aanval op uw huis. Deze krant vormt dan ook geen doorslaggevend stuk dat uw beweerde vrees voor vervolging zou kunnen ondersteunen.

Daarnaast haalde u tijdens uw eerste asielaanvraag ook aan een vrees voor de Pakistaanse autoriteiten te kennen. U wist deze vrees echter nooit te concretiseren. Ook nu, bij uw derde asielaanvraag weet u deze beweerde vrees nog steeds niet aan te tonen. Zo kunt u de "FIR" waaronder u beweerde aangeklaagd te worden nog steeds niet voorleggen. Het blijft hier dan ook bij een blote bewering.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, gestaafd door de medische attesten die u voorlegde, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De overige door u neergelegde documenten voegen niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier en vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het gaat hier om rapporten met een algemene inhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal met de volgende elementen en documenten geen rekening gehouden bij het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming: (i) het verslag van expert L. van 29 november 2017 en (ii) de brief van de "UNHCR Regional Representation for Western Europe" van 27 november 2017. Verzoeker meent dat deze twee documenten erg belangrijk zijn en de huidige en voormalige analyse van de commissaris-generaal tegenspreken. Verzoeker wijst er verder op dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan om de documenten opgesteld door de autoriteiten van de universiteit na te gaan, terwijl uit het verslag van de heer L. blijkt dat het vorige onderzoek van de commissaris-generaal niet afdoende is om te besluiten dat deze documenten geen bewijswaarde zouden hebben. Integendeel, zo stelt verzoeker, bevestigen experts de bewijswaarde ervan. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing betreffende het krantenartikel in "The Patriot" citeert verzoeker uit een e-mailbericht van de heer L. toegevoegd aan het verzoekschrift. Vervolgens stelt hij dienaangaande onder meer als volgt: "Uit een lezing van het krant blijkt dat het betrokken artikel niet in een bijzonder slecht Engels werd opgesteld. Taalfouten zijn te vinden in meeste artikels. Het betreft niettemin een betrouwbare krant, en de bewijswaarde van het artikel wordt niet passend tegengesproken door het CGVS, dat zelfs geen poging heeft gedaan om zich over verder de informeren."

Vervolgens stelt verzoeker gechoqueerd te zijn door de bewering van de commissaris-generaal dat er een *“opvallend gebrek aan medewerking”* zou zijn dat de oprechtheid van het vluchtrelaas zou ondermijnen. Volgens verzoeker minimaliseert de commissaris-generaal verzoekers gezondheidsproblemen, terwijl die nochtans blijken uit de voorgelegde attesten van mensen uit de gezondheidszorg. Verzoeker merkt dienaangaande op als volgt: *“Dat het CGVS zomaar de medische verslagen lijkt te verwerpen, zonder zelf een psychologische onderzoek te laten voeren, is zeer problematisch. De ambtenaar die de beslissing heeft opgesteld heeft verzoeker zelfs niet ontmoet noch laten examineren, en heeft geen bevoegdheid om de vaststellingen van de mensen uit de gezondheidszorg tegen te spreken. Het CGVS gaat bovendien voorbij het feit dat verzoekers psychische moeilijkheden, en aanvragen voor een aangepaste gehoor, ook het gevolg zijn van de behandeling waarvan hij het voorwerp maakte in het gesloten centrum tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag: [...] Dat verzoeker niet in staat was om opnieuw te worden ondervraagd, zonder aanpassingen die rekening houden met zijn bijzondere psychologische/psychische toestand, is geen teken van gebrek in medewerking in zijn hoofde. Zoals verzoeker liet gelden in zijn schrijven gericht aan het CGVS (waaronder dat van 01.02.2018), rust er een plicht op het CGVS om met de bijzondere kwetsbaarheid van de asielzoeker rekening te houden, en bijgevolg procedurele aanpassingen te doen om niettemin zijn aanvraag grondig te onderzoeken. Verzoeker heeft trouwens meermaals documenten en bijkomende informatie aan het CGVS doorgestuurd, en zelfs gevraagd voor een aangepaste procedure (zie o.a. het schrijven dd 23.07.2014, 24.03.2015, 01.02.2018, en de talrijke andere). Het CGVS heeft daarop nooit geantwoord, en heeft zich beperkt tot het verzenden van convocaties voor gehoren, en dan een voorstelling van schriftelijke procedure, maar geen bijkomende vraag werden gesteld door het CGVS, noch enige poging voor een effectieve samenwerking om het dossier grondig te onderzoeken. Bovendien tonen de talrijke documenten die verzoeker ingezameld en doorgestuurd heeft, dat hij alle moeite doet om zijn relaas te staven met bewijsmateriaal, en het CGVS op de beste manier mogelijk te informeren. Van een gebrek aan medewerking in hoofde van verzoeker is duidelijk geen sprake, in tegendeel.”*

Verder acht verzoeker het opmerkelijk dat zowel UNHCR als een expert als de heer L. de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas bevestigen en het passend karakter van de motivering van de commissaris-generaal tegenspreken. Hij citeert uit de uiteenzetting van de heer L., die volgens hem ook rekening houdt met de ingewikkelde situatie ter plaatse en die ook de authenticiteit van de dreigbrieven bevestigt. Verzoeker achter het merkwaardig dat de situatie in Pakistan, meer bepaald in zijn regio van herkomst, bijzonder ingewikkeld is en wijst erop dat de heer L. niet alleen op geopolitiek vlak, maar ook op het vlak van de stammen, de clans en groeperingen en op het culturele vlak elementen aanduidt waarmee rekening moet worden gehouden en die verzoekers vluchtrelaas *“bijzonder aannemelijk”* maken. Ook stelt verzoeker dat zijn vrees voor vervolging omwille van de beschuldiging vanwege de autoriteiten met gewapende groeperingen samen te werken of te hebben samengewerkt, wordt bevestigd *“door de algemene beschikbare informatie”*, waarna hij citeert uit rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International. Hij voert verder aan dat men ook rekening moet houden met het sektarisch geweld en met de profilering en slechte behandelingen waarvan Pashtounen in Pakistan het slachtoffer zijn, *“daar deze elementen de situatie van verzoeker nog erger zullen maken, en zijn kansen op een eerlijke procedure en/of effectieve bescherming klaarblijkelijk verminderen.”* Verzoeker citeert uit de krantenartikelen die als bijlage werden gevoegd bij de e-mail van de heer L. van 9 maart 2018. Verzoeker verwijst ook naar *“het artikel van The Diplomat dat aan het CGVS doorgestuurd werd in bijlage van een email van 20.12.2017”* en waarin volgens hem duidelijk wordt gesteld dat de Pakistaanse autoriteiten aan etnische profilering doen en dat Pashtounen ervan worden verdacht samen te werken met terreurgroepen. Volgens verzoeker dient te worden vastgesteld dat hij reeds het slachtoffer is geweest van ernstige bedreigingen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat hij daarnaast ook voldoet aan de voorwaarden van (oud) artikel 48/6 van dezelfde wet. Hij meent dat zijn nood aan internationale bescherming moet worden erkend, minstens op basis van het voordeel van de twijfel.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een schrijven van zijn raadsman van 24 maart 2015 (stuk 3), een e-mailbericht van zijn raadsman van 20 december 2017 (stuk 4), een schrijven van zijn raadsman van 1 februari 2018 (stuk 5), twee medische verslagen (stukken 6 en 7), een verslag van de heer L. van 29 november 2017 (stuk 8), een brief van de *“UNHCR Regional Representation for Western Europe”* van 27 november 2017 (stuk 9), een kopie van de krant *“The Patriot”* van 28 oktober 2014 (stuk 10), een e-mailbericht van de heer L. van 9 maart 2018 (stuk 11), de bijlagen bij het

voormelde e-mailbericht van de heer L. van 9 maart 2018 (stuk 12), een uittreksel uit een rapport van Human Rights Watch (stuk 13) en een uittreksel uit een rapport van Amnesty International (stuk 14).

Ter terechtzitting toont de verzoekende partij de originele krant waarvan een kopie bij het verzoekschrift was gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Op 14 september 2009 diende verzoeker een eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker voerde aan te worden bedreigd door zowel de taliban als de Pakistaanse autoriteiten. Op 16 december 2009 besliste de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het laattijdig ingestelde beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 44 393 van 31 mei 2010 verworpen. Vervolgens werd ook het beroep bij de Raad van State verworpen op 16 juli 2010. Op 4 juni 2014 diende verzoeker een tweede maal een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker beriep zich op dezelfde vluchtmotieven als degene die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Op 13 juni 2014 besliste de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming. Het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 126 564 van 2 juli 2014. Op 14 juli 2014 diende verzoeker onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker beroept zich op dezelfde vluchtmotieven als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld; (ii) hij zijn tweede verzoek om internationale bescherming pas indiende vier jaar na zijn eerste verzoek en dit nadat hij werd geconfronteerd met een mogelijke repatriëring, hetgeen zijn nood aan internationale bescherming ondergraaft, en dit terwijl hij zijn onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming eveneens pas indiende nadat hij opnieuw met een mogelijke repatriëring werd geconfronteerd; (iii) zijn medewerking gebrekkig was; (iv) de verschillende rapporten en artikels die hij in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming voorlegt de beoordeling van zijn vluchtrelaas in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming niet kunnen wijzigen; (v) aangaande het krantenartikel over de aanval op zijn ouderlijk huis wordt gewezen op (a) de informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) waaruit blijkt dat vervalste krantenartikelen in Pakistan tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en (b) de slechte kwaliteit van het gebruikte Engels in het betreffende artikel, terwijl het een Engelstalige krant betreft; (vi) hij zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten nog steeds niet weet te concretiseren aangezien hij de in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aangehaalde "FIR" nog steeds niet voorlegt; (vii) hij zich aangaande zijn medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; (viii) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet blijkt dat asielzoekers die worden verwijderd naar Pakistan een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing; en (ix) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niets wezenlijks toevoegen aan zijn dossier en niet vermogen de voorgaande vaststellingen te wijzigen vermits het gaat om rapporten met een algemene inhoud.

Waar verzoeker kritiek levert op het motief uit de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal hem een gebrek aan medewerking verwijt in de mate dat verzoeker niet antwoordde op de gestelde vragen tijdens het gehoor van 22 juli 2014 (administratief dossier, stuk 35.1), kan worden vastgesteld dat verzoeker tussen 2014 en 2018 meerdere keren werd opgeroepen voor een gehoor waaraan hij geen gevolg gaf en zijn afwezigheid staafde met medische attesten. Deze medische attesten die verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen indiende maken gewag van het feit dat verzoeker ongeschikt is om te werken en dat het hem toegestaan is om zich buitenshuis te begeven. Nergens uit deze attesten blijkt dat verzoeker ongeschikt zou geweest zijn om gehoord te worden over zijn asielmotieven. Dit klemt des te meer nu uit het psychiatrisch attest van 16 juli 2014 van Dr. P. De Hertogh blijkt dat verzoeker zijn asielmotieven op gedetailleerde wijze heeft kunnen uiteenzetten tijdens het onderhoud met voornoemde psychiater waarbij deze laatste verder aangaf dat het gesprek in het Engels plaatsvond en het onderhoud op normale wijze verliep (*"il présente un contact authentique et se prête normalement à l'entretien"*). Ook werd door Dr. De Hertogh vastgesteld dat verzoekers uiteenzetting coherent is en zonder overdrijving (*"Son discours est cohérent et sans digression"*). Het attest van Psychiater Dr. De Hertogh besluit dat verzoeker lijdt aan een zware depressie die in hoofdzaak zijn oorsprong vindt in de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming en de mogelijkheid van een gedwongen uitwijzing naar Pakistan. Ook dit attest maakt op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden bij de asielinstanties; het laatste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vond overigens slechts zes dagen later plaats. Het attest van Dr. Daniël, dokter in de geneeskunde, gedateerd 24 augustus 2016 (stuk 6, bij het verzoekschrift) is het enige attest dat melding maakt van mogelijke problemen in geval van een nieuw interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het attest vermeldt dat verzoeker aan de arts verklaard heeft dat hij onmenselijke en vernederende behandelingen in België heeft ondergaan in het gesloten centrum waar hij werd vastgehouden met het oog op zijn uitwijzing en dat *"Mr. N. paraît réellement terrorisé à l'idée de se présenter une nouvelle fois pour une interview au CGRA, il évite, me dit-il, de passer près de la Gare du Nord"* (N. lijkt werkelijk geterroriseerd door het idee om opnieuw een interview te ondergaan bij het CGVS, hij vermijdt, zegt hij mij, in de buurt van het Noordstation te komen (vrije vertaling)). In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog stelt dat *"geen bijkomende vragen werden gesteld door het CGVS, noch enige poging voor een effectieve samenwerking om het dossier grondig te onderzoeken"*, kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf in gebreke blijft nader toe te lichten welke bijkomende elementen of nieuwe verklaringen alsnog een ander licht zouden kunnen werpen op het van bij de eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Vervolgens kan worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde vluchtmotieven als degene die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de commissaris-generaal in zijn beslissing van 15 december 2009 dat aan verzoekers vluchtrelaas - verzoeker verklaart zowel de taliban als de Pakistaanse overheden te vrezen - geen geloof kan worden gehecht. Aangezien verzoekers laattijdig ingestelde beroep tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal bij de Raad en vervolgens ook door de Raad van State werd verworpen dient deze beslissing van de commissaris-generaal als vaststaand te worden beschouwd. In het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming besliste de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt; een beslissing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 126 564 van 2 juli 2014, werd bevestigd.

Voor wat betreft de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, meer bepaald een schrijven van zijn raadsman van 24 maart 2015 (stuk 3), een e-mailbericht van zijn raadsman van 20 december 2017 (stuk 4), een schrijven van zijn raadsman van 1 februari 2018 (stuk 5), twee medische verslagen (stukken 6 en 7), een verslag van de heer L. van 29 november 2017 (stuk 8), een brief van de *"UNHCR Regional Representation for Western Europe"* van 27 november 2017 (stuk 9), een kopie van de krant *"The Patriot"* van 28 oktober 2014 (stuk 10), een e-mailbericht van de heer L. van 9 maart 2018 (stuk 11), de bijlagen bij het voormelde e-mailbericht van de heer L. van 9 maart 2018 (stuk 12), een uittreksel uit een rapport van Human Rights Watch (stuk 13) en een uittreksel uit een rapport van Amnesty International (stuk 14) wordt het volgende opgemerkt.

De stukken 3, 4 en 5 allen uitgaand van verzoekers advocaten betreffen louter communicatie tussen verzoekers raadsman en de commissaris-generaal over elementen die in de voorgaande vaststellingen reeds aan bod zijn gekomen en bevatten evenmin elementen die op het voorgaande een ander licht kunnen werpen. Wat betreft verzoekers medische problemen dient erop gewezen dat hij zich dienaangaande dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de voorgelegde medische/psychologische/psychiatrische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 6 en 7), noch uit de beschikbare informatie in het administratief en rechtsplegingsdossier en in en bij het verzoekschrift blijkt enig element waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet louter omwille van zijn medische problemen. Het rapport van Dhr. L. van 29 november 2017 (stuk 8) betreft in hoofdzaak een kritiek op de motieven van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming waarvan hoger reeds werd aangehaald dat de motieven hiervan vaststaan nu de beroepsmogelijkheden hierover werden uitgeput. Dit geldt eveneens voor het rapport van UNHCR van 27 november 2017 (stuk 9) waarin wordt besloten dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die hij aanhaalt als reden om zijn land te verlaten plausibel zijn in het licht van de algemene informatie beschikbaar over Pakistan. De e-mail van dhr. L. (stuk 11) van 9 maart 2018 is een kritiek op de bestreden beslissing die vervolgens grotendeels wordt overgenomen in het verzoekschrift. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar uiteenzettingen van de heer L. en twee rapporten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stukken 8 en 11-14) stelt dat de Pashtoun in zijn regio van herkomst het slachtoffer zijn van etnische profilering vanwege de Pakistaanse autoriteiten, die hen ervan verdenken samen te werken met terreurgroepen, dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. In zoverre verzoeker zich als Pashtoun op deze vrees voor de Pakistaanse autoriteiten beroept los van zijn eerder ingeroepen vluchtmotieven, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder van deze vrees melding maakte, hoewel nergens uit blijkt dat hij de kans niet zou hebben gehad van deze vrees melding te maken of dat er in het verleden geen sprake kon zijn van deze vrees. Het laattijdig opwerpen van deze vrees doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker ten slotte nog betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot de documenten die opgesteld werden door de universiteit kan enkel worden vastgesteld dat deze kritiek laattijdig is aangezien de weigeringsbeslissing inzake verzoekers eerste asielaanvraag reeds uitvoerig toelichtte waarom de authenticiteit van deze documenten ernstig kon betwijfeld worden en de motieven van deze beslissing vaststaan.

Voorts kan nog worden vastgesteld dat meerdere citaten in het verzoekschrift worden opgenomen in de Franse en Engelse taal. Naar luid van artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet mogen *“de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, (...) voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen”*. Het derde lid van dit artikel schrijft voor dat *“in afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken [moet] indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.”*, in casu het Nederlands. De geciteerde stukken zoals opgenomen in het verzoekschrift in een andere taal dan het Nederlands worden om die reden niet in overweging genomen.

In het kader van onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming voert verzoeker tevens aan dat zijn huis in Pakistan werd aangevallen door de taliban, waarbij zijn vader gewond geraakte. Ter staving hiervan legt verzoeker een krantenartikel voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 10). Er dient evenwel vastgesteld dat dit krantenartikel dateert van 28 oktober 2014 en dat in de samenvatting bij stuk 11 in de map 'Documenten' in het administratief dossier melding wordt gemaakt van een aanval op het huis op 26 oktober 2014, terwijl in het psychiatrisch attest van 16 juli 2014 (zie tevens map 'Documenten' in het administratief dossier, stuk 3) wordt gesteld dat zijn familie naar de hoofdstad is gevlucht (*“Arrivé en Belgique, il a perdu l'aide financière qui lui envoyait sa famille car celle ci, menacée à son tour, a du quitter la région pour se réfugier dans la capitale”* Aangekomen in België heeft hij de financiële hulp die zijn familie hem opstuurde verloren want zij hebben op hun beurt de regio moeten verlaten om hun toevlucht in de hoofdstad te zoeken (eigen vertaling).

Redelijkerwijze kan ervan worden uitgegaan dat de psychiater die dit attest opstelde, zich betreffende de feiten die verzoeker meemaakte heeft gebaseerd op de door verzoeker ten aanzien van hem afgelegde verklaringen. Dat in dit attest van 16 juli 2014 melding wordt gemaakt van het vluchten van verzoekers familie naar de Pakistaanse hoofdstad, terwijl verzoeker nadien een krantenartikel voorlegt van ruim drie maanden later waarmee hij tracht aan te tonen dat zijn huis werd aangevallen door de taliban en dat zijn vader hierbij gewond geraakte, doet dan ook afbreuk aan (i) de geloofwaardigheid van zijn reeds eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, (ii) de geloofwaardigheid van deze aanval en (iii) de bewijswaarde en het oprecht karakter van het voorgelegde krantenartikel. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat men in Pakistan omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) krantenartikelen kan laten publiceren in bestaande kranten. Terecht merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien de slechte kwaliteit van het Engels in het door verzoeker voorgelegde krantenartikel op, terwijl het toch een Engelstalige krant betreft. Geenszins kan verzoeker worden bijgetreden in zijn bewering in zijn verzoekschrift dat ook de andere krantenartikelen in de krant eveneens een dermate slechte kwaliteit van het Engels vertonen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De kritiek van de heer L. in zijn e-mailbericht van 9 maart 2018 samen met de bijgevoegde compilatie van krantenartikelen (verzoekschrift, stukken 11 en 12) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze kritiek betreft immers algemene informatie, terwijl de voorgaande vaststellingen betrekking hebben op het concrete krantenartikel dat door verzoeker werd voorgelegd. Er dient ook rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Uit het voorgaande is gebleken dat de slechte kwaliteit van het Engels in het voorgelegde krantenartikel geenszins het enige motief is dat ertoe noopt aan de voorgehouden aanval op verzoekers huis in Pakistan en aan de bewijswaarde en het oprecht karakter van dit krantenartikel geen geloof te hechten.

Verder dient erop gewezen dat verzoeker zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende vier jaar na zijn eerste verzoek en dit vlak nadat hij werd geconfronteerd met een mogelijke repatriëring. Ook onderhavig, derde verzoek om internationale bescherming werd eveneens ingediend vlak nadat verzoeker nogmaals werd geconfronteerd met een mogelijke repatriëring. Deze vaststellingen vormen een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Bovendien kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat de taliban gedurende vijf jaar niets meer zouden ondernemen om dan zoveel jaar later toch nog een gerichte aanval op verzoekers huis - voor zover hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non* (zie *supra*) - te ondernemen. Deze chronologische samenloop van omstandigheden (tweede repatriëring voorzien op 15 juli 2014 - derde verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 juli 2014 - aanval op huis in Pakistan op 26 oktober 2014), terwijl de taliban in de voorafgaande vijf jaren geen enkele actie zouden hebben ondernomen, is dan ook van die aard dat verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas en aan de bewijswaarde van het voorgelegde krantenartikel.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet blijkt dat asielzoekers die worden verwijderd naar Pakistan een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. De Emigration Ordinance is de regelgeving die het vaakst ingeroepen wordt in het geval van vergrijpen tegen de migratiewetgeving en/of mensensmokkel. Het lage aantal aanlachten en veroordelingen in vergelijking met de omvang van de illegale migratie vanuit Pakistan, wijst er echter op dat het FIA beoogt eerder mensenhandelaars dan illegale migranten aan te pakken. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze motivering. Aangezien deze motieven steun vinden in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en pertinent en correct zijn, worden zij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER